

Iz mladih peres . . .

(Prispevki »Zvončkarjev«.)

Marica Oblakova:

MOJA POT IZ AMERIKE V JUGOSLAVIJO.

Helena je pa bila pravo nasprotje svojih sester. Imela je živahne rjave oči in malo skodrano glavico. Živa je bila kakor solnčni žarek, zdaj tu, zdaj tam. Povsod je bilo zadosti. Sedaj je nagajala tu, trenutek pozneje že drugod. Jeziček ji je bil vedno namazan, besed ji ni nikoli zmanjkalo. Bila je zelo navihana. Včasih nismo vedele, ali bi se smejale ali jezile.

Drugi dan mi je prišla izvrstna misel v glavo. Šla sem h kovčku in brskala, dokler nisem našla, kar sem iskala. Privlekla sem na dan majhno opico, seveda iz blaga. Od daleč je izgledala kakor živa. Nataknem jo na desno roko in grem na krov. Bila je tako narejena, da se vtakne sredinec v glavo, palec in kazalec pa v njeno levo in desno roko; potem se gibljejo prsti in opica je kakor živa. Moja opica Joko (izgovori Žoko) zna tedaj salutirati, priklanjati se in osle kazati.

Šla sem počasi po stopnicah na krov. Levo roko sem držala tako, da se ni videla desnica. Učinek je bil ta, da so popotniki obstali začudenj, ko so opico zagledali. Nekaj časa se ji niso upali približati, ker so mislili, da je res živa. Opica jim je salutirala, se klanjala in na koncu pokazala osle za hrbtom. Drugi so se ji od srca smejali. — A otroci? — Ti so šele gledali. Usta so imeli odprta in kar ganili se niso z mesta. Ko sem se jim hotela malo približati z opico, so se kriče zapodili k materam. »Mama, mama, saj bom priden! Ne smeš pustiti opice blizu.« — Nastal je grosovoh smeh. Posebno smešen je bil dogodek z nekim fantkom, ki je bil okrog pet let star.

Ta fantek bi bil zelo rad »afnico«, kakor je rekel, malo pobožal. Že je stegnil roko prav boječje, a ko ga je hotela opica malo pobožati, se je od strahu sesedel na tla. Ljudje so mu dokazovali, da ni opica nič huda. Zopet so ga pripraviili, da bi dal opici roko, ali jo vsaj malo pobožal. Previdno ji je pomolil roko, a jo zopet odtegnil. Ko ji je po dolgem času res dal roko, se je tako razveselil, da jo je objel. Naposled ji je dal celo poljubček. Potem je vsakemu pravil, da se nič več »afnice« ne boji, ker ga ni ugriznila. Drugi so ga seveda med smehom pohvalili. — Imeli smo mnogo zabave s to opico.

Tako je pretekel že peti dan, odkar nismo videli suhe zemlje. Povsod, kamor pogledaš, samo morje, morje, valovje.

Bilo je dopoldne ob osmih. Marga in jaz sva sedeli na stebričkih in se pogovarjali. Pravila mi je, da so vsi: oče, mati in otroci poslani nazaj v Romunijo. Oče je namreč šel v Ameriko pred več leti brez nekega potrdila. Sedaj so jih vse vkup deportirali, to je odposlali nazaj. Marga je bilo hudo, ko mi je to pripovedovala, da je napol jokala. Meni se je zelo smilila, a nisem je znala potolažiti. Bili so res nesrečni. Imeli so vsega skupaj (kakor sem zvedela pozneje od drugih) dva večja kovčka in štirideset dolarjev. Štirideset dolarjev je okrog dva tisoč dvesto štirideset dinarjev. Vožnjo s parnikom so imeli za stonj, a iz Trsta v severno Romunijo bi morali sami plačati vožnino. S tem denarjem bi morali vsi živeti. Mogoče, da pridejo v Romunijo, a kaj potem? Nobenega sorodnika ali znanca niso imeli. Brez strehe — brez kruha. — A to še ni bilo zadosti. Ena nesreča nikoli ne pride sama. Vsi kovčki so srečno prišli na cilj, samo eden se je izgubil in ravno ta je bil njihov. V tem kovčku so imeli obleke in druge potrebne stvari. V drugem so imeli samo drobiž, kakor: krtače, ščetke za zobe, kozarec, brisače itd. — Ubogi ljudje!

Nekega dne sva šli z Margo, Heleno — kakor bi rekli — raziskovat prvi in drugi razred. Prvi in drugi razred je bil na drugem koncu. Po našem delu, to je sprednjem, sva se že imenitno spoznali. Skoro bi lahko rekli, da sva vedeli za vsak kotiček. V zadnjem delu pa še nisva bili. Tako sva hoteli pogledati, kako se tam imajo. Hodiva in hodiva po raznih hodnikih, po stopnicah gor in dol. Naposled prideva pred krasno dvorano. Seveda radovedno pokukava noter. Kaj sva videli? — Videli sva lične mizice, okrog katerih so sedeli ljudje v večernih oblekah ter pili šampanjca. Pili so in se smejali. V desnem kotu je bila godba, v levem so plesali. Dvorana je bila vsa okrašena s cvetjem. To sva gledali, seveda tako, da naju oni niso videli. — Dolgo časa sva opazovali veselo družbo, a naposled sva se odločili, da greva nazaj. Ko sva prispeli na naš konec — po dolgih ovinkih in hodnikih — nas je že zvonec klical h kesilu. Bili sva zelo lačni. Ko je bila jed prinešena na mizo, so se nama oči zaiskrile od veselja.

Po dolgem času sem se dobobra najedla. Dobili smo: zrezek v omaki, krompir in salato. Na koncu pa še po eno lepo jabolko in košček dobrega sira. Da bi vsaj kaj podobnega dobili vsak dan, potem bi že bilo!

(Dalje prihodnjič.)